

Forrás

*Rossz fényviszonyok között egy arc
pislákolva lépdél. Hullám fonja hullám
végtelen ölébe karját, míg mellém ér.*

*A part mellett süllyedni kezdek,
ingó bóják merülnek el szemében,
mintha a légürességnek lenne súlya.*

*Az ablakot nézi. Azon tükröződik a szemem.
Roppant óceán mozdulatlansága
tölti ki kettőnk között a tereket.*

*Ajtókat nyitnak, ömleni kezd a víz.
Keretből szorulva zúdul a szűk levegő.
Ásít, a busz belsejében az éjszaka torka.*

*Amit elengedsz, beléd maga tér vissza.
Integetni kezd, míg távolodsz, tanult forma.
A kezét figyeled, legalább arra emlékezhess.*

*A többi fényvisszaverődés, zárlatos izzó.
Körpályát ringat a folyó magában. Nézed, nézed,
ismerős, egy alak lépdél rajta álruhában.*

IZSÓ ZITA

Az utolsó áldozat

*Elfordítjuk a fejünket, ha meglátjuk, hogy az anyja kitolja
a napra,
mert tudjuk, a mi bűneink miatt lett ilyen,
a mi zárt ajtók mögött elsuttogott titkaink
miatt nem hall,
és a mi bűnös menekülésünk
miatt nem tud lábra állni.*

*Beszélni sem képes,
de néha éneklő, gurgulázó hangokat hallat,
olyan a torka, mint egy nem működő gyárkémény,
amibe belefészkeltek a madarak.
Legnagyobb tévedésünk, hogy azt hisszük, bármit elkövetetünk,*

*mert ő úgysem hall, nem tud rólunk semmit,
de mint idegen bolygók testébe fűrődő űrszemét,
örökre megmaradnak benne szavaink.*

Az új remény

*Tulajdonképp boldogok voltak.
Mert megengedték nekik,
hogy három napra hazavigyék magukhoz a testet,*

*sétálni és játszótérre is menjenek,
családi fotókat készítsenek vele,*

*jó érzés volt látni az otthonukban,
lefektetni a neki berendezett szobában,
beszélni hozzá a babakocsinál,*

*persze tudták, hogy majd vissza kell adniuk,
csak ebben a három napban lehetett az övék.
Mégis jó volt, mert a közös múlt kitágult,
mint egy anyaméh.*

Bontás

*Ha madárfiókat látunk a földön, nem nyúlunk hozzá,
és akkor sem, ha fejletlen, átlátszó bőrű angyalt találunk,
nem fogdossuk össze,
mert ha megérzi rajta a szagunkat az isten,
már nem fogja visszafogadni,
és le kell élnie itt egy egész életet.*

*Láthatja, egy beteg gyerekkel ugyanez a helyzet.
Ne fogja meg,
mert meglátja, attól kezdve élni akar.*

*És ő hallgat rá,
és nem ér hozzá,
nem veszi a mellkasára,
még a takaróját sem igazítja meg.*

*A jövője úgy tátong előtte,
mint egy lebontott ház állva maradt ajtókerete.*